

DEBRECZEN NAGY-VÁRADI

É R T E S Í T Ő.

Hirdető, szépirodalmi és vegyes tartalmu közérdekű hetilap.

Előfizetési díj:

Egész évre helyben s vidékre	4 frt.
Félévre	2 „
Évnyegyedre	1 „
Egyes példány	10 kr.

Hirdetések jutányos árért közölteknek, külön mindannyiszor 30 kr bélyegdíj mellett. Szerkesztői iroda Debreczenben: Nagyujt-ezta 1609. sz. a.

Nagy-Váradon előfizetések és hirdetések felvételnek Nuricsán Péter fűszerkereskedésben.

A nyilttérben magán és pártérdekű cikkeket ólcsó árért elfogadunk.

Előfizetési felhívás

a

Debreczen Nagy-váradi Értesítő

1876-dik évi XXXIV^{dik} évfolyamára.

Lapunk harmincz-negyedik év óta bebizonyítván életképességét: a nagyérdemű közönséget felkérjük, hogy ezután is részesítse ezt becses pártfogásába. — Részünkről ígérjük, hogy a várakozásnak megfelelően, lapunk tartalmát ismert és kitűnő munkatársaink közleményeivel érdekesíteni fogjuk.

Előfizetési díj, — helyben házhoz hordva s vidékre postai úton — egy évre: 4 frt. évnyegyedre 1—1 frt. fog maradni.

Báthory Sándor, Szerkesztő s laptulajdonos.

JÉZUS ÉS A KOVÁCS.

Hitrege.

Krisztus urunknak születése után A hatszáz tizedik esztendőben, Egy huszonhat-éves fiatal ember Élt francia honban Limogesben, Kí a tudományokban hajlamot Kís korától fogva tanusított.

De szegény levén csak kovács marada, Hancem azt oly mesterileg üzé, Hogy a vas, melyet háromszor izzasztott Átalakult kezében ezüstté. És a lópatkókba felvert szögek: Gyűrűbe hordható drága kövek.

Ez ügyességet mindenki bámulta S az ifju fenhéjázó, hiu lón, Elfelelte, hogy Isten alá s emel S műhelye felibe egy czímert tón, Melyre írva volt: *Éliás mester, Mesterék mestere és főmester.*

E büszke czímerért francia ország — És az egész világ kovácsai — Megharagudtak s ogy zajt ütének Az ifju kovácsnak a tarsai, Hogy lármájok az égig felhatott És az úristen nem nyugodhatott.

Letekinte hát az isten a földre S a czímeren megáll pillantata, S elkomorult: világos lón előtte Miért történt a nagy esetépatá. Mert az ur, kí a szívet vizsgálja A kevélységet azörnyen átálja.

Ránczokba voná lebbéges homlokát S már a büntetésről gondolkozott Midőn a Jézus elibe lépve, Közbeveté magát és szólt legott: *Igaz, hogy főléd kevély, de én Hogy más házhoz nem mondhatom*

„De a kevélység, — mint a magas czédrus Az izsópon, felül emelkedik Minden jó tulajdonán,“ szól az Isten. De Jézus megmentni ajánlkozik Az oly gögös mesterek mesterét, — S ebbe az ur is beleegyezék.

S levetvén Jézus égies alakját Vándor kovács ruhát ölt magára, Rá ül a napsugárra és a földre Limoges kapuinál leszállá. És megy a mesterhez egyenesen. Aki épen dolgozik hevesen.

„Jó napot mester!“ köszönté a Jézus. „Amen“ fogadá Éliás mester. „Franciaországot által útaztam S bárhol lólad beszél minden ember, S tanulni vágyván felkerestelek, Szólj, elfogadhatsz e legényednek?“

„Hát mit tudsz, hányszor izzasztod a vasat És mit mondasz erre a patkóra?“ „A patkó nem rozsz, de jobb is lehetne; Egyszer izzasztom“ a Jézus szóla: „De már öcsém, nem hiszem hogy egyszer, Mondá gúnyosan Éliás mester.

„Csinalj hát ilyen patkót és mutasd meg.“ „Örömmel mester“ s egy darab vasat Betesz a kóhba, a tűz milliányi Szikrákban pattog s csak egy pillanat Hogy nehányat üt Jézus az ülön S az izzó vasból legszebb patkó lón.

„Ott van,“ mond Jézus, letéve a patkót A kovács nézi s bámulva rajta — „Jó, jó“ — monda, — „kivált egy legénytől. De ez nem elég, mivel azt tartja A mesterség, hogy fel — is ütessék, Mondád: érted a patkó felütést?“

„Igen mester.“ monda Jézus nyugodtan „Kérlek hát mutasd meg, tégy próbát, Az ajtó előtt egy ló mely mind a négy Lábáról elvezette patkóját.

Csukjátok be a ló-kalodába A lovat!“ — a mester így kiálta.

„Szükségtelen; egy uj módot ismerék Mely sok időt s fáradságot megment.“ S egy éles kést vonván elő zsebéből Jézus, egyenesen a lóhoz ment, S felemelve egy lábát hajlítsa Az éles késsel gyorsan levágta.

Azután szorító közzé tevő azt S rá üté a vasat könnyűséggel, S a csonka taghoz oda illesztette, Mely erősen oda forrt, s így bánt el A lóval, — a nélkül ám hogy azon *Mutatkoznék* legkisebb fájdalom.

Éliás elbámult, de eltitkolá Meglepetését és félve tőle, Hogy a környékben le fog telepedni A legény, bevévő műhelyébe. S más nap elküldé őt a vidékre Hogy módszerét itthon megkísértse.

Eljött az alkalom nem soká, mert egy Főtől talpig vassal fedett ember Érkezett a műhelybe s kérte Lovára egy patkót útnének fel. Éliás mester kését megfente S a ló lábát gyorsan lemetasztta.

De még a lábra verné fel a vasat A ló elveszté vért s leomlott, Hasztalan próbálja Éliás mester Oda illesztni a vágott tagot. Nem forad az, a láb élettelen, A fetregő állat értetlen.

Hideg izz dtság üle homlokára A meste-n-k s szegényen futja el. Érezte, hogy elveszett és roz-z hírért Nem akarta tal élni s nagy dühvel Reszketve ragadta fel mükészt, Hogy átüssé vele saját testét.

De egy kéz fentartá Éliás mestert.
„Mit csinálsz mester?” a Jézus szóla,
A meglepetett mester nem felele,
Csak mutatott a vonagló lóra.
S Jézus oda illeszté a lábát.
A vér elállt s a ló fellábadt.

Éliás bámult s kalapacsát véve
Végig tekinté dolyfős czimerén,
Aztán összezúzá s megalázva mondá:
„Te vagy a mester, és én a legény.”
„Boldogok a kik megalázkodnak,
Azok felmagasztaltatni fognak.

S mert te kevelységedből kigyógyultál
Ime megvan teneked bocsátva.”
Így monda Jézus. Éliás mester
Felnéz s nagy világitó fényt látá
Legénye homloka körül, s legott
Felismerve Jézust, térdre rogyott.

A vassal borított idegen lovag
Pedig ezen eseményt, el nézvéen
Jézus távozáva, gyorsan lóra ült
S vágatva Jézus után vége mén.
S ezen idegen lovag ki vala?
Az elbukadottnak órangyala.

N. B.

Senkisémet kerülheti el fátumát.

(Folytatás.)

Isten akarhova tegye az emberét,
könyörögnöm kellett, hogy elbocsásson,
s tönkre tett rokkja helyébe az eny-
met le ne huzza. Odább siettem. Padlás
Pistához kell és lehet látnom legbizto-
sabbban bekopogtatnom. Ő is sok és
nagy szívességgemmel élt; midőn a Ró-
kuszbau betegem felkúrt, én küldözget-
tem neki ételt, szivart stb. bizonyára ez
lesz a legháládatosabb valaményi között.

— Jónapot kedves egyetlen Pistá-
tám!

.. Ah!.. ah!.. ah! jó napot!

— Pista lelke! szegény vagyok
mint az ideit termés. Nagy bátyám le-
csapot mint a tél a legyet Szóval boldo-
gotalanná lettem, barát, jötevény nélkül
szükkölködöm. Nem akarlak tettekben
nyilatkozott egykori hozzávaló jó in-
dulatonra hivatkozni, csak azt mondom
hallgald meg kéréssem: segíts meg va-
lamiivel!

.. Tudod mit pajtás! Miután ugy
látom, hogy a koldulás nemés művésze-
téhez folyamodtál, legjobb lesz ha kö-
nyör iránt ahoz-való ruhában kopog-
tatsz. Vesd le ezt a rokkot pajtás!
a tandlerné egy ahoz való kosztium
nem lesz drága. S ha aztán kicsiptem
magadat koldusnak úgy ahogy du-
kál: akkor jer ide pajtás, hogy együtt
mehessünk kéregetni.

.. Tréfálsz Pista?!

— Veszszek meg, mint a sárga
dínnye karácsonra, ha csak egy csepp
kedvem van is kutyálkodni.

.. Hát te is olyan roppant szeg-
ény lettél?!

— De még milyen! Egyébiránt ha
jó barátom nem volnál haragunom
kellene rád, mert ép a legrosszabbkor
jöttél.

.. Hogy hogy?

— Csakugy pajtás, hogy tömér-
dek sok egér szokott szobámba lustrei-

séra belátogatni a mellettem levő gabna
raktárból, s én ma arra az ötletre
jöttem, hogy ebédre egy csomót meg-
fogok. Látod azokat a díóval feltámo-
gatott csuprokat...? Mind vadász a-
ti eszközök azok. De te most már
valamenyit eljjesztetted.

.. S mit akarsz aztán te azok-
kal az egerekkel?

— Azt elhitetted hogy nem a vad-
kereskedésnek fogom átadni, — majd
az ördög gondoskodik a más apettitusá-
nak kielégítéséről, midőn a magamé
előbbvaló — meg eszem pajtás.

.. M e e g eszed?!

— M e e g hát.

Futottam, mint a kinek a szemét
analízis alá akarják venni.

.. Ez borzasztó egy ember. Ego-
ret ebédelni! ki hallott olyat?!

Haza mentem kis vendéglőmbé
búsan, s kezdett rajtam erőt venni az
ember és élet elleni gyűlölet. Hogyne?!
Régi pajtásim közt de csak egy sincs,
ki szemét vetne rám; kilkez pedig én
pazar koromban olyan bőkezű voltam.
Most még ha az utcán meglátnak is
futnak előlem! Hetek, hónapok multak.
Eladtam már órámat, gyűrűmet s azok
árát feléltem. Schol de schol sincs egy
remény sigár. Nagy-bátyámhoz képpel
se fordulok soha. Irgalmatlanul megkö-
tötöttem és megvert. Ah ezt nem fe-
lejtethi el a hátam, soha. — Vajon
nem jó volna e a Dunának menni, s
megkérni őt, hogy felejttesse el velem
e hálátlan világot örökre...!

Csak olyan veszettül hívős ne
volna. Megváróm a jövő nyarat... ak-
kor, akkor: világ!.. a dieu!

Egy napon búsan járkálgattam a
dunaparton, midőn egyik régiebb czim-
borám megszólít:

— Hogy vagy Döme?

.. Köszönöm ezerszer szíves kér-
désedet pajtás! valóban mondom, hogy
jónak hitt régi barátim közzül csak te
vagy az aki télem ezt kérdezted; —
rosszul pajtás! kutyamódon rosszul.

— Hogy esik az? hiszen mikor én
három év előtt elhagytam Pestet, te ak-
kor még ilyen briliánsul éltél. Tán nagy
bátyád beszűntette a további gondos-
kodást?

.. Be biz ő pajtás! s most aztán
egész független életet élek föle. Ez
azonban még nem volna nagy baj, na-
gyobb az: hogy képességetem se-
hol se tudom úgy érvényesíteni, hogy
általá a fogaim alá valami örömi valót
kereshessek.

— Hm! hát aztán volna e kedved
e körülmenyt magadra nézve valamiképp
megváltoztatni akarni?

.. Hisz ép e képezi most nálam
a státus gondot.

— Jó; tehát figyelj!

.. F ü l l e vagyok válna pajtás!

— Tehát: szeretnél e egy olyan
pompás házban lakni, ahol te nem fi-
zetnél bért? Ahol naponta háromszor
ülhetnél terített asztalhoz, anélkül, hogy

midőn felállottál asztal mellől, számlát
tolnának az orrod elé. Ahol ruganyos
dívánon alunnál, pénzt keresnél, s örök-
ké úri társaságban volnál, se fára, se
gyertyára nem volna gondod.

.. Barátom! gyerekkoromban hal-
lottam valamit az Eldorádóru, ez a te
beszéded aligha onnan nincs kiollózva.
Tán én is mind ezt, a hóbán találhat-
nám fel, ugye?

— Mentzen isten! sokkal köze-
lebb.. itt a „KORONA” kávéházban.
.. Hogy hogy?!

— Hát csak úgy Döme: hogy a
foglalkozás bármínősége, — csak be-
csületes legyen az, — mindig tisztessé-
get biztosít az embernek. A legtöbb öngyilkossal az a hitvány emberhez illő
iszony emeltet magára fegyvert, hogy
e vagy ama körülmény folytán többé
fácczánt enni, sánpányit inni módjában
nem levni, a hideg víz ivás és krumpli
erős eszméjét nem képes elbírnai, s így
inkább meghal az utolsó lakk-topány-
ban mintsem zsbárosnál vásárolhatott
ócska csizmákban dolgozh o nyuljon.

.. Tökéletesen igazad van. De
hát aztán mégis, mit csinálnék én a
„KORONA” kávéházban azért, hogy
az elősorolt kedvezményekben része-
sülhessek?

— Épen most ürtül meg ott egy
kellner állomás, ha tehát kívá-
nod, én téged e méltóságba rögtön be-
igittattalak. Arczod jó, termeted csinos,
magadiselele fürgé, téged pajtás! az
isten is kellernek teremtett.

.. Kellernek te?! Hát annak
szántál volna engem Muki? — erre a
lealázó mesterségre?

— Barátom! fogsz emlékezni arra
az állapotra, — 21-otjátészván, — hogy
midőn fuccsod lesz, eldobtat a kár-
tyát, — mert el kellett dobnod, — s
új osztást kértél. No mármost ha nem
volt akkor anyi eszed, hogy magad
ítéld meg azt, hogy pénztedet hova tedd?
s ne a fl kő ítéletét respektáld arra
nézve: most már csakugyan kell anyi
eszednek lenni, hogy az életben valott
fuccsod után, szinte új osztást, vagy is
új pályát kérj és köves.

.. Okosan beszélés Muki! meg-
adom magamat; csak az fáj a lelke-
mnek, hogy ott kell végezzenem, ahol
kezdeni szegyletem volna.

— Van ennél pedig rosszabb álla-
pot is Döme! jelesen pedig az: hogy ha
ezúttal abban végeznéd ahol egykor
kezdetted, a furdóvizet, — és
pedig itt — a Dunán ártérem, — Pe-
dig ez a kettő egymáshoz, ez-
úttal igen közeli áll.

* * *

Egy hava mult tegnap, hogy új ál-
lomásomba beléptem. Tehát kellner va-
gok egy kávéházban. Tán jobb volna ha
vendég lehetnék benne s nem szolgálá-
ttevő. Eji törődjünk bele. Napoleon szin-
te pinczér volt Amerikában, mégis, ut-
járja is Császár lett belőle. Az igaz hogyha
meg nem hal újra ott kezdhetné volna;
a z o n b a n az a k k o r v o l t, e

meg most van; tehát bátorság! Igaz hogy egy magaslatról szálltam alá, anélkül azonban, hogy — mint anyiszor történni szokott hasonló esetekben — nyakam tört volna.

(Folytatása köv.)

A MULT . .

A mult egy sir, — jót rosszat eltakar
 Ásó az év és az idő a kar;
 S ha ez együtt boldogságot temet:
 E sírfája, — a szép emlékezet.

+ +

TALÁNYOK.

I.

Mi az: mid ninc s, s nem kívánod
 Azt se, hogy legyen valaha,
 S mégis ha ez ed vón, talán
 Miljókért sem adná oda?

II.

Melyik az a nagy szerencse —
 Melyiket hogylia megkapnád,
 Bizony, bizony mondom neked
 Keservesen megsiratnád?

III.

Melyik ház az, melyért soha
 Se követelnek tőled bért
 S ha a házi ur bocsánna
 Szívesen ott hagynád azt?

IV.

Ki volt az azős időben
 Aki a szélet, megfogta
 S az Ararát hegy úgy görgött
 Előtte mint könnyű laptá.
 Kinek egy hangjára lehullt
 Minden ember a lábáról,
 Kinek bőjtul, ezer czedrus
 Fa függött le pipájáról?
 Ki a villám futamlását
 Fél útjában utól érte,
 És az, hogy erősse tovább
 Ésdékelve sírva kérte.
 Ki volt az: ki ezer szűz lyány
 Orczát egy perczen csókolat meg.
 Kit az e miatt kergetők
 De soha utól nem érték.
 Ki születésekor immár
 Kimondani is vétek tán!
 Harmincz jreg cseber savót
 Hőrbőit fel egy maga csupán.
 Ki volt ki nem halt meg soha,
 — Bár ezredke előtt éle —
 Hanem egész elevenen
 Oszlott fel a semmiségbe?!

(Megfejtésük a jövő számban.)

A közelebbi rejtvény:

A „T Ű Z“

V e g y e s.

— **Dobos Gábor** és társai bűnperében az ügyesen vezetett s egy hétig tartó tárgyalás után az ítélet f. hó 20-kán mondatott ki, midőn is **Dobos Gábor** és **Blaga Juon** mint főbűnösök ezen sorrendben történendő végrehajtással kötélt általi halálra, **Katona Gábor** 15 évi súlyos börtönre; a többi kisebb bűnösök pedig 1 és 1/2, 1 év, 9 és 6 havi börtönre ítéltettek. Több vádlott bizonyíték hányában, vagy elégtelensége miatt teljesen felmentett.

— **Nagy szerencsétlenség.**
 A Bréma melletti kikötőben f. hó 13-kán dynamit robbanás folytán leirhatlan szerencsétlenség történt. ugyanis midőn a „**M o s e l**“ nevű gőzös épen elakart indulni a föld felrobant, a tőmegg a levegőbe 40—50 lábnyira dobatott s darabokra szétzúzva hullott alá. A robbanás borzalmas és erejét jelzi az, hogy az egész városban alig maradt ablak betöretlen és hogy a szintén tetemesen megsérült hajónak összes legénysége kisebb nagyobb mérvben megsiketült. — A tett kiszámított rossz akarat eredménye; — a tettes azonban még eddig ismeretlen.

— **A Vesuv** ismét forragni kezd; f. hó 6-kán reggel 3 1/2 órakor heves rázkódás ébresztette fel Nápoly lakosságát, mely rázkódás több ízben ismétlődött, még eddig azonban kitörések nem történtek.

— **Bécsben** magában Decz. hó 1-jén 1000 drb. végrehajtási kérvény adatott be az illető bíróságokhoz. — Szomorú illusztrálja ez a hitel és pénzüviszonyoknak.

— **Városunk lakosságjának** figyelmét e héten is még folyvást a **Dobos** és társai bűnügye kötötte le, úgy hogy e miatt itt semmi különös és érdekes nem történhetett; legfeljebb is egyes bálókra tétetnek nyilvánosan némi toborzások és csendben s titokban (?) előkészületek.

— **Tisztelet olvasóinknak** boldog és vidám ünnepeit kívánunk e szent **KARACSONNA**.

— **Révész Imre** „Magyar protestáns egyházi és iskolai ügyelmezőjének“ XI. és XII. füzeté megjelent és beküldött hozzánk. — E mély tudomány és szakképzettséggel szerkesztett folyó irat gazdag és érdekestartalmára f. hívjuk a t. olvasóközönség figyelmét.

— **A „Bihar megyei Község értesítő“** megszüntvén, helyette **Vass Jenő** tehetséges szerkesztő vezetése alatt a „**SÁRRÉT**“ ez. heti közönyt fog megjelenni, mit különösen azon vadi figyelmű a legmelegebben ajánlunk

— **Az „Apollo“ című zeneműfolyóirat meggyediki köteté** legújabbban megjelent 12. számának tartalma: 1. Magyar ballada, Fejes Gábortól. 2. Két albumaj, Nagy Lajostól. 3. Brand. „Az oroszán öbrédése“ operette-jéből egyvelg

Hölzi Lőrincztől. 4. Czibalom-gyakorlat Allaga Gézától. 5. A pacsrta, magdán sopran hangra férfiak kísérettel Mosonyi Minálytól. 6. „Ugyan mondja mi a baja“ Népdal a Falurosszából, átirta ide. Abrányi Kornél. A borítékon: — A zene történelme. Kapi Gyulától. stb. Az Apollo 1875. évi folyamában megjelent: 17 salon darab (ezek között 7 magyar stílus); 8 régi magyar zenemű (Bihari, lavotta Martinovich és Papp Szásztól); 13 magyar népdal a „Falurossza“, „Háromszéki leányok“ és más népszínművekből oly zongora kísérettel el látva mely önállóan is játszható; 3 magyar műdal zongora kísérettel; 4 magyar 1 német, 1 lengyel és 2 svéd népdal átirat zongorára (ének nélkül); 13 tánc zenemű, (ezek között 11 eredeti zenemű, továbbá Giroflé-Girofla és Perichole operettek dalaiból készített francia négyesek); 3 opera egyveleg és ábránd; 2 zongorára négy kézre irt zenemű, 3 férfi négyes; 3 negyed és zongorára végre 1 czibalomra irt zenemű; összesen 192 oldalon 74 kisebb nagyobb zenemű 28 zeneszerzőtől. A kiadott zeneművek közül 40 a specialis magyar zeneirodalom körébe vág. — A lap előfizetési ára egész évre 6 frt. s ennél fogva egy mű 8 krba esik. — Igen alkalmas karacsónyi és újvi ajándékul az „Apollo“ zeneműfolyóirat eddig megjelent négy évi folyamára is leszállított áron megrendelhető. Tartalma: 350 zenemű 776 oldal terjedelemmel. Egy kötet leszállított ára 5 frt. bármely két kötet ára 9 frt. három kötet ára 12 frt. mind a négy kötet ára 15 frt. Díszes kötésben minden kötet egy forinttal drágább. A kötetnek az „**P O L L O**“ kiadó-bivatála által utánvéttel is küldetnek. Az Apollo úgy mint eddig ezután is minden hó 1-én díszes borítékban 16 oldal terjedelmű füzetekben, fog megjelenni. Az előfizetési pengé lezáll-szerűekben postán utalványozható az Apollo kiadóhivatálnak, mely Budapestben iskola-utca 681. sz. a. létezik. Könyvárusok és zeneműkereskedőknél is lehet előfizetni.

Debreczeni piaczi középár,

máróban, 1875. Deczember 21-én.
 Buza = 380. Kétszeres = 290.
 Rozs = 280. Árpa = 170. Zab = 175.
 Tengeri = 165. Köles = 190. Kása = 375. 1 zsák burgonya = 100. 1 mázsa szalonna = 31 32 33 frt. 1 mázsa haj = 32 33 34 frt.

Kihúzott lotteria számok. 1875.

PRÁGA, Deczemb. 22-én
4. 32. 70. 66. 96.

Felölös szerk. s lap tulajdonos.

Báthory Sándor,

H I R D E T É S E K.

8890. 1875. Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré létezik, miszerint a felperes **Margitai Lajos** pesti lakos részére alperes **Kovács Bálint** V. pércsi lakostól **20 aft. 77 kr.** tőke és járuléka erejéig lefoglalt ingatlanok u. m. a. V. pércsi 154. sz. telekjegyzőkönyvben A. I. 155. 156 és 4291 h. r. sz. alatt bejegyzett s 715 aftra becsült házasság telek, kert s szőlő a meg-

kísérelt első és második árverésen el nem kelvén, azok a kitűzött harmadik határidőben u. m. **jövő 1876-dik évi Január 31-dik**, napján d. e. 10 órakor V. pércs város házánál a debreczeni kir. J. bíróság által megtartandó árverésen szükség esetére becsáron alól is elfognak adatni.

Kikiáltási ár a becsérték; az árverők által letendő bánatpénz 71 frt. 50 kr.

A vételár 3 egyenlő részletben és pedig a letétes napjától számított 15 nap. 30

nap és 45 napok alatt esedékes 6 % kamattal a telekkönyvi hatóságnál lefizetendő; a bánatpénz az utolsó részletbe tudatik.

A többi feltételek a kiküldötténel és a telekhivatalban megtekinthetők.

Kelt Debreczenben, a kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóságnak 1875-dik évi Decz. hó 10-kén tartott üléséből.

Szentpétery,

2-3.

aljegyző.

gyehennának. Mit? volna valaki a férjek közül, ki ezt tagadná? s házaságát merné annak nevezni?! no, csak ez kellene nekem, hogy megverekdjem vele.

Nehogy azonban azt méltóztatásuk hinni, mintha én, valami istenes erkölcsöktől elragaszkodott ember volnék. Ah! dehogyan, valóban, s nem dicséretből mondom, de igazán merem, jó erkölcsömről nézve kijelenteni, hogy ha a vaj idáig még föl nem találattok volna: erkölcsöm tekintetében, megérdemelném, hogy én találtam legyen föl, s én ajándékozom meg vele a vajat szerető emberiséget. — Minőlfogva, mint aféle vallásos érzések közt fölnevelkedett ember ama nevezetes, s a magaidejében korszakot alkotó sinai hegyi parancsolatoknak egyik pontját se hágtam át, jelesen pedig azt se: „ne kívánd a te felebarátodnak se ezzét, se azt, valami az ő kapuin belül vagyon.” No már pedig szives férfi olvasóm tudhatja legjobban, hogy legalább ez egy hibába bele nem esni, olyatán vallásossági önmegtágadás: mitől még tán a pápa se ment; no persze én nem a mostani Püsst, hanem a régiidőkbeli Mastai Ferrettit bátorlalom érteni.

De továbbá nem is tánczok, mióta azt olvastam egy vén könyvből, hogy a táncz valóságos ördögidezés, egyszersmind pedig az eredendő bűnnek kuforrása. — Különbön pedig már maga az is visszarizart a láb-billegtetés művészetitől, hogy tudommal két király tette magát csuffá táncza által, jelesen pedig Dávid. — kit midőn Mikál a Saul leánya tánczolni látott vala, megutáta. Nöde az egyebiránt abból is megeshetett, hogy abban az időben a zsidótáncz levén módiban, ez valami libatopogás — és daru ugrás — féle szabású művelet lehetett, amit Dávidnak csakugyan jobbett volna abban hagynia — olyan kényes, — s meglehet más neuzetbeli csinosabb tánczcal már ismeretségbe jött — dáma előtt mint aminő Mikál kisasszony lehetett. (Ettől az időtől fogva nincs a zsidóknak nemzeti táncza.)

A másik király pedig, ki magát táncza által csuffá tette: I-ső Napoleon volt, ki házasságakor, egy azon alkalommal hihetőleg valami diplomáciai illemből sorrendre vergődött, w a l e r féleiben világosan bebizonyította, hogy a keringő táncznak kevésbé volt barátja, mint némely azon, vagy későbbi időbeli kollégája a keringő politikának.

De továbbá az is elég ijesztő le-

hetne rannézve, ha táncz kedvelő volnék, amit a főnebb idezett vénkönyvem bizonykol, hogy t. i. a táncznál a nátha, főfájás, köhkurut, aszkór, s több eféle csak néhány órával a köszvény, podagra stb. pedig csak néhány évvel vénebb, s így ettől való származásuk kétségtelen. Brr! dehogyan tánczok! — Különbön pedig köszönettel is tartozom a sorsnak, hogy engem, mint — ugy-látszik — kegyenczett már eleve meg-örzött az előbb jelzett mulatság gyakorolhatása nyomán akvirálhatandott bajoktól, amelyiben az egyik lábamat rövidebbre szabta; — (meglehet, valami jámbuson törté akkor a fejét —) s így persze ha tánczolnék — miután a táncz csakis úgy szép, ha az ember egyik lábát sebeseu felkapja a másikat pedig szintolyan sebességgel lerakja, — mondom, ha tánczolnék: ilyenformán könnyen megeshetnék rajtam, hogy míg a rövidebb lábamat leakarnám tenni, a másikat nem tudom hirtelen felkapni: — a hosszabb és rövidebb láb sajátságos distanciája miatt, — s így a taktusból kiesném. még tán a pádimentomot is megtérdelem, ami mindenesetre gavaléri repuláciomnak nagy hátrányára szolgálna.

Ezekből láthatja tehát az olvasó, hogy — nagyítás nélkül legyen mondván — én vagyok csakugyan Európában a legszolidusabb ember, ugy annyira, hogy ha történetesen észébe jut báró Schwarz bécsi világméltós elnöknek egy szolid emberekből álló mozaikot összeszerkeszteni, s azt mulogatni: az első és fő érdem részemre kell a jury-nak ide itélnie, egyszersmind pedig a kiállítás se követelte volna el az akkor már Bécsben nagyban módiba jött krachot.

... És mégis, hajh! a jeles tulajdonaim mellett is én vagyok a világban a legszerencsétlenebb ember. Szomoruan jegyzem fel emlékezetem táblájára ama napot, amelyen paradicomom ajtajából kegyetlenül üzött el lángpallosu végzetem s pedig főnebb sorolt érenyeim miatt. Hiába! a mai világ nem az érenyek korszaka; születéssel legalább is kétszáz esztendőttől késtem; mi pedig annál inkább nagy hiba: mert ha kétszáz év előtti születék vala, ugy én, még egy oldalról saját édes apámnak lehettem volna nagyapja, ugy más oldalról bizonyosan több vagyont hagytam volna unokámnak — már mint édes apámnak — mint ő nekem, s nem tettem volna ki botránynak őt e miatt mint ő engem.

— Kezdjük el tehát siralmas históriánkat.

Azonban majd csak a jövő héten.) (Folyt. köv.)

M o z a i k.

— Saphir azt mondá: némely fiatal uracsnak csak egy pár krumplit kellene zesebbé tennie, azonnal kész volna a horjulus krumpligar nirung-gal.

— Honnan van az hogy rendszert a legtudatlanabb ficzkók legfenhéjzőbbak és hiubbak? — Onnan: hogy a vakok rendesen főnebb hordják fejüket, mint azok, akik jól látnak.

— Egy poéta a szeretőt tejenek, a menyasszonyt vajnak, az aszszonyt sajtnak nevezte.

— Rousseau azt mondá: az időingó képe az ingatlan örökkévalóságának.

— Kik valahányszor politikai meggyőződéseiket változtatják mindannyiszor arcaikba is megváltoznának, mitem kérdeznék az emberektől gyakrabban mint azt: kihez van szerencsém? (Teleky László.)

— Göthe szerint az a legjobb kormányzat, mely a népet arra tanítja: hogy kormányozhatja magát legjobban?.

— Egy tanár egyszer így szolt tanítványaihoz: szükség hogy, önök korhelkedni is tudjanak, mert ki nem tud ottan ottan korhelkedni, az jól dolgozni se tud; mert a tudomány nem gabona, melyet az embernek mint valami szárnak a malomban, folytonosan őrlőnie kelljen.

— A csókokat a francia így különöbzteti meg: tiszteletből kezét csókolunk, barátságból arczot, jóindulatból homlokot, szivélyességéből a szemet, pajkosságból a karokat, hódolatból az öltözetet, kiváncsiságból a vállakat, szeretetből az ajkakat.

— Egy bölcs ember a csókot az egyesülés villanyos jelvényének nevezte; hozzátévé: hogy valamint a koporsó négy deszkából szokott összeállítani, azonképen az ártatlanság koporsója — sokszor — négy ajk találkozásából.

— Vannak emberek, kiktől dicsegetni gyalázat, míg gyalázásuk megdicsőítés.

— Ritka ember tud ugy adományozni valamit hogy magával az adás módjával az elfogadót meg ne bántsa. A finomság és műveltség nem testvérek, csak szomszédok.

Márczius 20. 1875.

Családomnak kedves kis virága
Ébredj! itt a reggel.

Hogy van, hogy testvérid zajának daczára:
Olyan mélyen alszol, olyan régen lekszel.

Nem hallod! nem hallod hívó szómat!?

Hisznet te már nem élsz!!

Angyali lelked főt van a magasban

Többé nincs mosolyod, — fájdalomtól sem félsz.

Óh! drága lélek, mikép szerettünk,

Mily kedvesünk valál:

Oly szeretetet — minőben itt éltél —

A te angyal lelked az égben sem talál.

Mégis visszatértél, ahonnan jövel

Csillagok honába?

Hogy tündöklő szemed onnan ragyogjon ránk

A viszontlátásig.. kedves kis B é l á c s k a ! **